

I награда, ПРОЗА, V - VII razreda

Ala je lep ovaj svet?

Sjedeći u školskoj klupi, zabrinuta zbog ocjene koju ću dobiti, gledala sam u pravcu otvorenog prozora. Čula sam dječiju graju i sitne korake prvačića koji tek ulaze u klupe u kojima sam ja.

„Zašto ja ne mogu biti kao ta slobodna djeca koja nam uljepšavaju ovaj svijet?“ – pomislila sam. Začula sam glas svoje nastavnice, izgovarala je moje ime zajedno sa ocjenom. Vjerovatno mislite da sam se obradovala ocjenom, ali griješite. To govorim vama, ali vi nemojte moju tajnu odati prvačićima. Neka još viču, skaču, igraju se, neka pomisle: „Ala je lijep ovaj svijet.“ Pustite ih da se ljuljaju u parku, po snijegu i kiši, vjetru i suncu, i čak i ne pomisle šta ih čeka. Nek ne pomisle da će ih jednog dana njima najbliža osoba iznevjeriti, i da će se ta ljuljaška pretvoriti u kancelarijsku stolicu, a čitav parkić u kancelariju punu papira s kojima ne znaju šta će i obaveza! Neka se još nadaju i raduju. To vam je čar djetinjstva, i ono najtužnije riješi majkin poljubac. Ali nije, dragi moji, svima tako. Vidjela sam koješta sa tog prozora, pored šarenila i osmijeha na dječijem licu. Sjedjela i uplakana djevojčica puštene kose. Njoj majka nije isplela pletenicu i obukla šarenu haljinicu sa mašnom. Nju je vaspitačica Dječijeg doma probudila i rekla joj, bez i jedne, jedine riječi, da kasni u školu.

Naljutićete se, ali to je realnost mnoge djece. Šta mislite, da li je ona pomislila pored sve tuge i nesreće koja je zadesila u životu: „Ala je lijep ovaj svijet?“

ŠIFRA: 220710mm

Martina Marković VII-3

OŠ „Orjenski bataljon“, Bijela

Mentor: Ljiljana Odžić